

levninger. Der er i Virkeligheden kun eet Spørgsmaal, der deler Folket: For eller imod Kristus.»

Mads Vestrup forholdt sig afventende. Han sad med Hænderne foldede over Bugen og svarede blot:

»Naa det mener De.«

»Ja — Guds Menighed er vaagnet af sin lange Dvale. Jeg føler mig overbevist om, at vi gaar en stor og herlig Tid imøde. Overalt i Landet lyder Samlingssignalet. Det gælder nu blot om, at vi staar Skulder ved Skulder. Saa skal Guds Riges Forhaanere ikke længe triumfere!«

Over Brillekanten iagttog Mads Vestrup med skjult Optagethed den ivrige unge Præst, der havde taget ham om Hjertet ogsaa med sit jysk farvede Sprog. Men hans Svar var afvisende.

»De veed vist, at jeg ikke deler Deres lyse Syn paa Tilstandene indenfor Kirken,« sagde han. »Men jeg ønsker ikke at gaa nærmere ind paa det Spørgsmaal her. Det kommer der ikke noget ud af.«

»Det var dog for at tale med Dem ogsaa om den Sag, at jeg har søgt Dem, Pastor Vestrup. Jeg veed naturligvis godt, at vi ser forskelligt paa mange Ting; men det er dog den samme Gud, vi begge to tjener; og — hvad der maa være Hovedsagen nu — vi kæmper mod den samme Fjende. Jeg haaber, De tilgiver mig, at jeg som den yngre taler saa frit til Dem; men jeg maa have Lov til at sige Dem,